

5) (fam. skämtv.) Menniska. *En lustig k. Jag är inte k. att kunna öfvertygga honom derom, förmår ej &c. — Ss. K-sbeskaffenhet, -sdel, -sfel, -slängd, -srörelse, -sskapnad, -ssmärta, -sstorlek.*

KROPPDUFVA, f. 1. (t. *Kropftaube*, af *Kropf*, kräfva) Ett slags dufva med mycket stor kräfva. *Columba gutturosa.*

KROPPERT, kråppärrt, f. 2. (t. *Kropfer*) Se *Kroppdufva*.

KROPPKAKOR, f. 1. pl. Ett slags mattillredning af hackadt kött och fläsk, hvilket blandas tillsammans med mjöl och vatten, hvarefter af massan formas bollar, som kokas. — Ordet är beslägtadt med det i Vestergötland brukliga *Kroppningar*, klimpar i soppa.

KROPPSARBETE, n. 4. Arbete, som förrättas med kroppens tillhjälp (i motsats till Själsarbete).

KROPPSBILDNING, f. 2. En mennisko- eller djurkroppens yttre bildning, gestalt.

KROPPSBYGGNAD, m. 5. En mennisko- eller djurkropp med afseende på beskaffenheten och dimensionerna af dess särskilda delar. *En stor, jämte, liten, svag, liten, stark k.*

KROPPSFÖRFATTNING, f. 2. Kroppsbeskaffenhet.

KROPPSKRAFT, f. 3. Kraft, som tillhör kroppen. Brukas mest i plur. *Stora k-er.*

KROPPSLIG, a. 2. 1) Som har en kropp. *Gud är icke k. De k-a varelserna. — Motsats: Andlig. — Syn. Materiel, Sinlig. — 2) Som tillhör, har afseende på kroppen. K. njutning, smärta. K-t straff. — Motsats: Andlig. — Syn. Lekamlig.*

KROPPSLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara kroppslig, kroppsligt väsende. — *Motsats: Andlighet. — Syn. Lekamlighet.*

KROPPSLIGT, adv. På ett kroppsligt sätt, till kroppen. I kroppslig, lekamlig måtto. *K. straffa någon. En ande, som k. uppenbarar sig för någon. K. njuta. — Motsats: Andligen, Andligt. — Syn. Lekamligen.*

KROPPSLIKT, f. sing. Se *Kroppsstraff*.

KROPPSSTRAFF, n. 5. Straff, som medför kroppslig smärta.

KROPPSSTYRKA, f. sing. Inbegreppet af kroppens krafter.

KROPPSSTÄLLNING, f. 2. 1) Menniskokroppens naturliga bildning i afseende på mått och symmetri. — 2) Den ställning, det läge, hvori en menniskas kropp för ett visst ögonblick finnes. — *Syn. Attityd.*

KROPPSVÄRME, m. sing. Se *Lifsvärme*.

KROPPSÖFNING, f. 2. Öfning i någon kroppslig färdighet.

KROPPÅS, m. 2. Se *Takås*. — Ordet kommer af *Kropp*, det öfversta af något, och *Ås*, trä, bjelke.

KROSSA, v. a. 1. 1) Genom en stor tyngd, häftig tryckning eller våldsam stöt upphäva sammanhanget emellan ett föremåls delar, så att det utplattas eller söndras i många delar. *Muren föll ned och k-de honom. K. en insekt med foten. K. drufvor i en press. — 2) (fig.) Tillintetgöra, förstöra, förderfa. K. en fiende. K. ens lycka. Detta slag k-de hans hjerta, gaf honom en dödlig hjertesorg. — Krossande, n. 4. o. Krossning, f. 2.*

KROTONSLÄGTET, n. sing. def. (bot.) Ett växtsläkte af Knöfruktfamiljen. *Croton*.

KRUBBA, f. 1. Foderrummet längst fram i en stallpila.

KRUBBITARE, m. 5. 1) Häst, som har den ovanan att bita i krubban. — 2) (fig. fam.) *Gammal k.*, snål gubbe.

KRUBBITNING, f. 2. Ovanan hos en häst att bita i krubban.

KRUCIFIX, -- fi'x, n. 3. o. 5. (af lat. *Cruci fixus*, korsfäst) Kors med Kristusbild.

KRUDITET, -- ét, f. 5. (med.) *K-er*, osmälta ämnen i magen och tarmkanalen.

KRUKA, f. 1. 1) Rundt, mera högt än bredt, på midten bukigt, upp- och nedåt något afsmalnande kärl af lera eller sandsten, med tvenne öron, ett på vardera sidan, samt upptill öppet och utan lock. För öfrigt af olika form. *En k. vatten, dricka. Sätta en växt i k.* (Ordspr.) *K-n går så länge till brunnen, tills hon spricker*, när man ofta återfaller i samma fel, blir det till slut ens undergång, olycka; äfv. när man allt för ofta utsätter sig för en fara, råkar man slutligen i olycka. — Har sammansättningarna *Vatten-, Dricks-, Olje-, Blomsterkruka, m. fl. — 2) (fig. fam.) Feg stackare, pultron, hare.*

KRUKA, f. 1. (lat. *Curuca*) Ett slags fågel.

KRUKMAKARE, m. 5. Handverkare, som tillverkar allehanda slags stenkärl. — *Ss. Kruk-makararbete, -handverk, -konst, -ugn, -vara.*

KRUKMAKARGODS, n. sing. 1) Det ämne, hvaraf krukmakare göra sina arbeten. — 2) Hvarjehanda slags kruk-makarvaror.

KRUKMAKARLERA, f. sing. Benämning på det slags lera, som begagnas till förfärdigande af kruk-kärl. Är af två slag: *Eldfast K.* och *Smältbar K.*

KRUKMAKARSKIFVA, f. 1. Det slags mäsken, hvarpå kruk-kärl svarfvas.

KRUKRUSSIN, n. 5. En sort russin, afplockade och torkade quarstittande på stjelken, hvilka läggas i krukor eller lådor och sålunda försändas.

KRUKÖRT, f. 3. Se *Käringkruka*.

KRULL, ell. **KRULLTOBAK**, m. sing. Dålig tobak.

KRULLA, v. a. 1. Göra krullig. — *K. sig, v. r. Kröka sig och blifva krullig.*

KRULLIG, a. 2. Krökt i cirkelform upp- eller nedåt.

KRULLHÖNA, se *Krollhöna*.

KRUM, krümm, a. 2. Krokig.

KRUMBUGT, m. 3. 1) Krökning, bukt (i språng). Säges om hundar och andra djur. *Göra k-er. — 2) (fig. fam.) Listig omväg, undflykt, omsvep.*

KRUMBUGTA, v. n. 1. 1) Löpa i krumbugter. — 2) (fig. fam.) Bruka knep och konster, gripa till undflykter, nyttja omsvep.

KRUMCIRKEL, krümms'rrk'l, m. 2 pl. — *cirklar*. Cirkel med krökta ben och trubbiga spetsar, hvarmed diametern af cylindrar och andra runda kroppar uppmättes.

KRUMELUR, -- ür, m. 3. (fam.) Krokig släng.

KRUMHORN, n. 5. Ett slags numera föråldradt blåsinstrument af trä, nedtill krökt i en halfcirkel, med 6 ljudhål på öfra sidan och på den nedra ett för tummen.

KRUMHULT, n. 5. (skepp.) 1) Krokigt trä, knä. — 2) (i plur.) Mörka vrår.

KRUMHULTSGAST, m. 2. (skepp.) Sjöman, som håller sig undan, när något är att göra.

KRUMMEJSEL, m. 2 pl. — *mejslar*. Ett slags krokig mejsel.

KRUMPEN, a. 2. neutr. — *et.* 1) Krökt